

Prediking over Zondag 12 vraag: 32

De christennaam

Zondag 12 vraag 32

Vraag 32: Maar waarom wordt gij een Christen genaamd?

Antwoord: Omdat ik door het geloof een lidmaat van Christus en also Zijner zalving deelachtig ben; opdat ik Zijn Naam belijde, en mijzelf tot een levend dankoffer Hem offere, en met een vrije en goede consciëntie in dit leven tegen de zonde en den duivel strijde, en hiernamaals in eeuwigheid met Hem over alle schepselen regere.

Liturgie

Psalm 66:6,8

Schriftlezing: Handelingen 11:19-26

Psalm 40:5

Gemeente,

De vorige keer zagen wij dat Christus door de Vader verordineerd en bestemd was. En ook dat Hij met de Heilige Geest tot het ambt is verzegeld en dat wel in de drievoudige zin van Profeet, Priester en Koning. We hebben uitvoerig bij de klassieke formulering van de catechismus stilgestaan om de onuitputtelijke schatten enigermate te verkennen die in het drievoudig ambt van Middelaar, Profeet, Priester en Koning gegeven zijn. Ik kwam van de week iemand tegen die mij vroeg: 'Voor wie is dat?' Toen heb ik gezegd dat dat zondagavond aan de orde zou komen. 'Maar waarom wordt gij een Christen genaamd?' Er is dus een overeenstemming, althans een verband, tussen Christus en christen. De christennaam is niet afgeleid van de eigennaam Jezus, zoals de naam jezuiet. Die zou mede-Heiland, mede-Verlosser moeten betekenen. Maar de christennaam noemt de Gezalfde, noemt de verordineerden.

Een treffend woord. We lezen namelijk driemaal in de Bijbel over de naam christen. We lezen dat de gelovigen in Antiochië, dat was zo'n heiden-christelijke gemeente boven in Palestina, voor het eerst christenen genoemd werden. Petrus zegt later dat iemand die lijdt, als een christen heeft te lijden. En Agrippa zegt tot Paulus: 'Gij beweegt mij bijna een christen te worden' (Hand. 26:5). Dat wil dus zeggen dat de christennaam er langzaam maar zeker in gekomen is. Eerst als scheldnaam, zo gaat dat vaker. Wanneer Margaretha van Parma vraagt wie die mensen zijn die dat smeekschrift aanbieden, wordt er opgemerkt: 'Het zijn maar geuzen, bedelaars!' En het woord 'geus' heeft een enorm positieve waarde gekregen. Zo is het ook onder het voorzienig bestel van God gebeurd, dat de christennaam, die aanvankelijk als scheldnaam bedoeld was, langzaam maar zeker tot ere naam is verheven.

Christus Zelf heeft Zijn discipelen 'leerlingen', 'vrienden' en 'broeders' genoemd. Later werd er gesproken over 'apostelen', 'de gemeente', 'broeders en zusters', 'geheiligden', 'geroepen' en 'afgezonderden' en ga zo maar door. Daarvoor, toen de zaken nog niet helder waren, beschouwde men de volgelingen van Jezus van Nazareth als een sekte binnen het Jodendom, dat natuurlijk altijd wat te redekavelen had over de uitleg van de wet en zo. Maar toen de heidenen zagen dat én Joden én heidenen in één lichaam waren samengevat, tot één gemeenschap en gemeente werden samengeropen, toen verbaasden zij zich over dat vreemde verschijnsel dat en Jood en heiden eenzelfde God, eenzelfde Heere aanbaden.

Nu wordt aan ons gevraagd: 'Waarom wordt gij een christen genoemd?' En het antwoord luidt: 'Omdat ik door het geloof een lidmaat van Christus ben.' 'Ledemaat' staat er eigenlijk, een stukje van Zijn lichaam. 'Dat ik door het geloof een lidmaat van Christus ben en alzo', dat wil zeggen op deze wijze, 'Zijn zalving deelachtig ben.' Dat wil zeggen: Christus is gezalfd. Daar hebben we de vorige keer over gesproken. En om het duidelijk te maken stel ik u Aäron voor ogen, die ook gezalfd werd. Dit wordt plastisch beschreven in een van de psalmen. Daar staat dat die zalf over zijn haren loopt en via zijn baard over zijn kleren, tot aan zijn zomen. Toen Aärons hoofd werd gezalfd, werd dus zijn hele lichaam gezalfd. En zo is het ook gegaan met de zalving van Christus. Want Christus is nooit – niet in het welbehagen van God, maar zeker niet in de tijd – zonder Zijn volk! Hij zegt ervan: Dat is *Mijn* lichaam! Dat zijn de ranken in de Wijnstok. Dat zijn de levende stenen, gebouwd op Mij, de Hoeksteen. Er is een diepe, mystieke, verborgen verbinding tussen Christus en al de Zijnen. Christus verschijnt nooit alléén! Hij is gezalfd, maar ook Zijn kerk is gezalfd. En dat is waar, krachtens de vereniging door het geloof. Daar hebben wij indertijd uitvoerig over gesproken bij Zondag 7. Toen ging het over dat mooie beeld, dat wij eigenlijk van afkomst aan de verkeerde boom zitten, daarvan afgekapt worden en ingelijfd, ingeënt en ingeplant in de Wijnstok Christus. Die vereniging geschiedt niet krachtens onze geboorte, maar krachtens de wedergeboorte. Anders staan we vijandig ten opzichte van Christus. Dan verwerpen wij Hem als Profeet en ontsteken wij onze eigen pit wel. Dan verwerpen wij Hem als Priester en willen we nog wel voor onze eigen zonde staan of onze eigen ongerechtigheid vasthouden. En dan verwerpen wij Hem als Koning, omdat wij veel te graag zelf koning zijn over ons eigen leven.

Daarom staat hier, en let daar scherp op: door het *geloof*! Er staat niet: door de doop! Hoewel de doop een teken en een zegel is van onze inlijving. Maar tussen Christus en ons hart waarbinnen Hij wonen wil, staat het geloof. En daarom is de doop niet zonder meer de garantie dat wij kinderen Gods zijn. Dat wil niet zeggen dat de doop onbetrouwbaar is, dat die belofte van God onbetrouwbaar is. O nee! Maar het wil zeggen dat wij een waar en levend geloof nodig hebben. 'Door het geloof.' Dus ook niet door de werken. Vele jaren geleden werd een man begraven. Door de eerste spreker werd hij geroemd vanwege zijn deelname aan allerlei christelijke acties. En dat is te prijzen. Er kwam een spreker achteraan, dat was de wijkpredikant, en die zei: 'Lieve vrienden, wij worden niet door onze christelijke acties zalig, maar we worden alléén zalig door het bloed van Christus!' En God zij gedankt als daar vrucht van gezien wordt, ook in het leven van een ander, in de kerk en de gemeente en op veel andere terreinen.

Door het geloof, niet door de werken. Die inlijving is zo'n groot wonder, dat de Bijbel daarover spreekt als over een overgang van de dood naar het leven. Dan bent u met God verzoend door de dood van Christus. Wat is het dan een kostbare naam, die christennaam! Met de melaatsen roept u vanuit de verte tot Jezus en zegt: 'Jezus, Meester, ontferm U mijner!' En met Paulus mag u zeggen: 'Ik weet in Wie ik geloofd heb' (2 Tim. 1:12).

Wat is die christennaam een kostbare naam! Wat is het een levende zaak, en die gaat niet buiten je om! Het is niet zo dat je zegt: 'Nu, dat zal wel gebeurd zijn.' Welnee, maar het is net zoals liefde die niet verborgen kan blijven en net zoals de prikkelhoest. Je kunt je zakdoek voor je mond houden en je kunt je kaken op elkaar klemmen, maar als je de prikkelhoest hebt, dan moet die eruit. Dit geldt nog zoveel te meer als wij de inwendige drang van de Heilige Geest in onze harten hebben. Die verborgen trekking van de Vader, die inlijvende daad van de Geest in Christus, hoe wonderbaarlijk en onzichtbaar die ook plaatsvindt op de achtergrond van ons geloofsleven.

Dat kunnen we niet in kaart brengen, maar het is een zaak die dwars door je heen gaat. Je bent er helemaal op betrokken. Daarom zegt de Bijbel ook: 'vlees van Zijn vlees, en been van Zijn gebeente'. Dat geeft verwondering en aanbidding. Johannes de Doper, die de eerste de beste niet was, zei, toen hij Jezus op zich af zag komen: 'Komt Gij tot mij? Wat heeft U bewogen om mij te zoeken en te trekken?' (zie Matth. 3:14).

Gemeente, de Geest rust op Christus in Zijn volheid; op ons naar de mate van de gave van Christus. Niet karig, het stroomt eroverheen. En het droogt ook nooit op. Daarom kan een christen wat zijn toestand betreft weleens in een heel dorre toestand zijn, maar de verborgen ader van de Geest droogt nooit op. Vandaar dat de bekwaamking tot dat drievoudige ambt van profeet, priester en koning doorgaat.

In de eerste plaats wordt het ambt van profeet genoemd. Daar staat: 'Opdat ik Zijn Naam belijde.' U weet dat in het Oude Verbond maar enkele uitgekozenen profeet mochten zijn. En u weet ook dat Mozes al zuchtte: 'Och, of al het volk des HEEREN profeten waren, dat de HEERE Zijn Geest over hen gawe!' (Num. 11:29). En u weet dat Joël van de Pinksterbedeling heeft geprofeteerd: 'Daarna zal het geschieden dat Ik Mijn Geest zal uitgieten over alle vlees, en uw zonen en uw dochters zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen, uw jongelingen zullen gezichten zien. Ja, ook over de dienstknechten en over de dienstmaagden zal Ik in die dagen Mijn Geest uitgieten' (Joël 2:28-29). Dat betekent dat de bijzonder als profeten gekwalificeerde mensen wegvallen. De Geest neemt Zijn intrek in heel de schare van honderdtwintig mensen op het Pinksterfeest en maakt de gemeente mondig. Dat wil zeggen: De Geest heeft een mond naar God toe en een mond naar het volk.

Gemeente, dat is een verschil met het Oude Verbond, hoeveel verbindingsdraden en overeenstemmingen er ook zijn – daar ga ik nu niet breed op in. Hier wordt de bedeling van de Geest uitgebreid naar oude mensen die al wat mijmeren en zo terugkijken op hun leven. De bedeling wordt uitgebreid naar mensen in de kracht van hun leven, naar jongens en meisjes die perspectief in het leven willen zien; die niet opgesloten willen zitten in deze welvaart en in deze consumptie-maatschappij en van de weeromstuit in ik weet niet welke ongerechtigheid vallen. Naar jonge mensen die midden in het leven staan. Wat is het een voorrecht dat al Gods kinderen van God Zelf geleerd zijn! De jongens die daar zitten, rechts en links, en die meisjes overal, die hoeven echt niet te denken: Nou, dit is voor oude mensen, die zo'n beetje aan het bejaardenhuis toe zijn. Nee, dit is voor jullie bestemd. Het is een belofte die jullie toekomt! Daar hebben jullie mee te maken. Die kijkt je aan. En preekt je aan. Wat is dat machtig, dat God Zijn Geest geeft! En dat Hij Zijn Geest geeft aan mensen van allerlei soort, klasse en stand, leeftijd, geslacht en naam, en noem maar op.

Wij kennen wel de bediening van het Woord, die hebben we allemaal hard nodig, de dominee ook. Maar we kennen geen leken. Al Gods kinderen zullen van God Zelf geleerd zijn! Er staat in ons antwoord: 'Opdat ik Zijn Naam belijde.' Dat wil zeggen: door die drang, door die innerlijke verbinding, door die innerlijke trekking gaan we Zijn Naam belijden met hart, mond en tong en met handen en voeten. Met ons hele bestaan. Dan komen we uit voor de Naam van Christus; die wordt ons eerst alles! Want anders is de hele dienst van God als het erop aankomt ons geen dubbeltje waard. Ondanks al onze vrome praatjes. Dan gaat het ons niet om die Naam.

Er zijn heel wat mensen die er weleens over nadenken, maar het gaat hun er niet om. Ze staan er niet mee op en ze gaan er niet mee naar bed. 'Opdat ik Zijn Naam belijde', dat is de volheid van de drie-enige God. Als u maar mager en matig over de Heere spreekt, mankeert er nog genoeg aan uw Godskennis en zeker aan uw zelfkennis. Maar wanneer de Heere u nader bepaalt bij uw verlorenheid en bij waar u vandaan komt, en Hij u bepaalt bij wat een eeuwig wonder het is als een mens in Christus een nieuw schepsel is, dan gaat die Naam u wegen. Wanneer de Heere de schatten van dat genadeverbond gaat openleggen voor uw hart, voor uw gezin en voor uw ambt.

Belijden wil zeker zeggen: overbrengen. Ook al hebben we geen speciale ambtelijke taak, dan geldt dit ook met betrekking tot de mensen die naast ons in de kerk zitten en mogelijk pas hier zijn komen wonen, dat we hun die Naam van God, die woorden van God overbrengen. Zoals de profeten dat op een bijzondere wijze deden. Maar dat we ook vertellen wat God aan onze zielen doet. We hebben dat gezongen: 'Komt, luister toe, gij Godgezinden, Gij die de Heer' van harte vreest. Hoort wat mij God deed ondervinden; wat Hij gedaan heeft aan mijn geest' (Ps. 66:8 ber.). En wat deed Hij? De psalmist was van alle hulp en heil ontbloot. Hij riep met hart mond tot God en Die verhoorde hem uit het lijden. Dat was de bevinding van de psalmist. En zo is het nu de eeuwen door. Als het gaat om de bevinding, dat wil zeggen het proefondervindelijk waar gebleken te zijn van het Woord van God, het onderstreept hebben van bepaalde Bijbelteksten, dan zegt de psalmist: 'Komt, luistert toe.' Dan wil je erover praten, al weet je zeer wel dat het niet in het praten alleen zit. De bevinding kan ook zijn dat je in de gevangenis zit en zegt: 'Voer mij uit mijn gevangenis, tot roem Uws Naams, die heerlijk is. Dat mij het rechtvaardig volk omring' en vrolijk van Uw weldaden zing'' (Ps. 142:7 ber.). Belijden, dat doen we ook samen met de woorden van de Twaalf Artikelen. Dan belijden wij ons algemeen en christelijk geloof. We belijden in onze kerkgang, we belijden in ons psalmgezang, als antwoord, als een respons of echo. We belijden als wij de dood des Heeren gedenken bij Zijn dis: 'Doe dat tot Mijn gedachtenis.'

Wat een wonder, gemeente! Alles hadden we verloren, alles waren we kwijtgeraakt. We zijn van afkomst door en door leugenprofeten, al hebben we de zaak nog zo mooi opgebouwd. En wat is het nu een wonder als een mens zegt: 'Ik heb de dood verdiend, en zie, ik heb het leven gekregen!' Gemeente, dat geeft drang. Daardoor ontstaat kennis en vertrouwen. Dan ademt u op, want als u van uw eigen woorden moet leven, dan gruwt u van uzelf. Maar als u opademt in het bloed van Christus Jezus, Gods Zoon, dat reinigt van alle zonden, wel, dan komt er die drang. Anders is er die beslotenheid en dat gebrek aan vrijmoedigheid. Dan zijn we overdekt met een netwerk van allerlei strikken. Ik hoop dat er minder stilzwijgen gevonden wordt bij allen die de zalving van de Geest kennen en die aandrang hebben om de Naam des Heeren te belijden. Natuurlijk is er verscheidenheid; zeker is er groei en ontwikkeling. Er is een aarzelend eerste woord, er zijn ook vaste en zekere woorden. Er is verscheidenheid in gaven, te veel om op te noemen. De een heeft in het bijzonder de kostelijke gave van het gebed, een ander de gave van de onderwijzing, weer een ander de gave van de onderscheiding der geesten.

Gemeente, wat een roeping die Naam te belijden! Wat een heen en weer is er dan tussen God en ons. Wat een verkeer tussen Hem en ons. Wat is er een schuldbesef over die valse schaamte, die mensenvrees, dat er niet voor uit durven komen. En wat dringt ons dat tot de priesterlijke bediening: 'Opdat ik', en dat is het tweede, 'mijzelf tot een levend dankoffer opoffere.' We zijn priesters uit de zalving van Christus, niet alleen profeten, maar ook priesters. Het priesterschap is in de oudtestamentische zin van het woord een achterhaalde zaak en wij kunnen niet meer in de eigenlijke zin spreken van priesters die het offer brengen (ook al doet de Rooms-Katholieke Kerk dat tot op de dag van vandaag). Desalniettemin zijn al Gods kinderen priesters.

De apostel zegt: 'Wij zijn', en daar beginnen we maar mee, 'in Hem volmaakt.' Dat is ook zo'n diep geheim, als je elke dag van top tot teen als zondaar voor God verschijnt, dat de apostel zegt: 'Gij zijt in Hem volmaakt' (Kol. 2:10), krachtens die vereniging, die zalving. Maar vooral krachtens dat priesterlijke kleed dat Hij u aangedaan heeft en waarmee u bekleed bent.

Gemeente, wat een wonder! Want we zijn heel ons priesterschap kwijt. Heel de overgave aan God en de naaste zijn we kwijt. Door onze val. 'En als er staat: 'in Hem volmaakt', dan is dat in de eerste plaats tot onze schande, omdat wij zo diep van God zijn afgevallen. Maar het is ook onze eer dat, als wij heel ons priesterschap door Hem terugontvangen, wij in Hem volmaakt zijn. Onbegrijpelijk! Wie in Christus is, die is een nieuw schepsel. Hij heeft een priesterlijk kleed. De hogepriester droeg er een gouden plaat bij waarop stond: DE HEILIGHEID DES HEEREN. Zo straalt ons de heiligheid van de Naam Gods in deze Christus toe. Zij is als een Naam op onze voorhoofden.

Nu staat hier: 'Dat ik mijzelf tot een levend dankoffer opoffere.' Dat is geen moeten, maar een mogen! Daarop wordt ook weleens met de imperatief, in de bevindelijke vorm, aangedrongen. Maar dan zijn die bevelen gedompeld in het bloed van Christus. Want God brengt ons niet opnieuw onder de wet als Hij ons onder de vloek van de wet vandaan gehaald heeft. Hij dringt aan en zegt: 'Weest heilig, want Ik ben heilig' (1 Petr. 1:16). Dan krijgen we die verwonderde blik: 'Wat zal ik de Heere vergelden?' Dat is de reflex op die eenzijdige Goddelijke liefde.

'Aangezien wij nu een grote Hogepriester hebben [en wat is die Hogepriester groot!], laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij genade vinden om geholpen te worden te bekwamer tijd' (Hebr. 4:16). En nu staat hier niet dat ik mijn tijd voor God opoffere. Dat hoort er ook bij. Er staat ook niet dat ik mijn geld voor God opoffere, dat hoort er ook bij. Maar: *mijzelf!* Ten diepste raakt God ook nu in de bediening van het Woord jonge en oudere mensen in de kern van hun leven. Daar wil Hij ze hebben. En als zij de kern van het leven, dus ook van de liefde, niet hebben, dan zegt Hij: Je kunt het hele zaakje houden, want Ik zit waarachtig niet een beetje verlegen om wat gedraaf van jou, voor Mijn Naam zogenaamd. En Ik zit ook niet verlegen, waar al het goud en zilver van Mij is, om jouw centen. Dat is tot ontdekking gezegd aan mensen die veel doen of veel geven.

Als wij ons hart aan God mogen geven, moeten wij onszelf onttrekken. Dat betekent dat we (zoals Calvijn zegt) ons hart alléén maar bloedend aan God ten offer brengen. Waarom bloedend? Omdat het hart vol is met listen en streken, lusten en begeerlijkheden, en op zichzelf gericht is. Dat het alléén maar in de dood van Christus wordt ingeschoven en ingezet en dagelijks met Hem sterft. Maar dan is er ook de dienst. Dat is in de grondtekst *diaconia*, waarvan ons woord 'diaconie' afgeleid is. En dan hebben wij de diaconie te steunen voor zover Christus daarin herkenbaar is. Dan hebben wij ons te verheugen wanneer jonge mensen zich beschikbaar stellen voor een bepaald ambt, een bepaalde dienst of functie. Wanneer jonge meisjes bijvoorbeeld in India verpleegster worden. Die meisjes, uit christelijke gezinnen, die begrijpen het. Zij hebben de Heere Jezus in de ogen gezien. Zij zeggen niet: Wat kan ik verdienen of waar kan ik beter van worden? Maar ze gaan hun naaste helpen. Wij zijn hier wel ver vandaan. De gezinsverzorging zit hier toch maar erg te tobben. En ik kijk er niemand op aan, want ieder heeft zijn eigen verantwoordelijkheden en mogelijkheden. Maar het zou best eens kunnen zijn dat we op den duur – het is zo ver nog niet, God zij gedankt – een heleboel van die voorzieningen kunnen gaan opruimen, omdat er eenvoudig geen mensen voor zijn. Dan is Christus een eind bij ons uit de buurt. Gemeente, de dienst die wij schuldig zijn aan de naaste, die moeten we niet betuttelen en niet van onze zelfgewaande hoogte bekijken. Maar we moeten Hem dienen. En dan mag je de collecten soms zo hartelijk aanbevelen. Paulus doet dat zo, dat hij ten slotte zegt: 'Maar Gode zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave' (2 Kor. 9:15). En het blijft staan dat God de blijmoedige gever liefheeft. Een diep woord!

Priesterlijk bidden. Wat is het een ontroerend schoon vers: 'Mijn bede, met opgeheven handen, klimm' voor Uw heilig aangezicht, als reukwerk voor U toegericht; als offers die des avonds branden' (Ps. 141:2 ber.). Daarom zijn de vaders, ook de jonge vaders – al doen ze het nog zo stuntelig, dat doet niet ter zake en al lopen ze op krukken geestelijkerwijs gesproken – voorbidders voor hun gezinnen. Zo zijn ze voorbidders voor de gemeente, voorbidders voor de dienaren en voor allen die in het Koninkrijk Gods werken. Voorbidders voor de volkeren der wereld en ga zo maar door. Priesters naderen tot de troon der genade. Gemeente, dat loopt uit op een eeuwige priesterdienst, waarin Zijn dienstknechten Hem zullen zien gelijk Hij is.

Het koninklijk ambt blijft merkwaardig. Ik heb er nog eens naar zitten kijken. Er staat: 'Met een vrije en goede consciëntie tegen de zonde en de duivel strijde, en hiernamaals met Hem, dat is met Christus, over alle schepselen regere.' Als u het goed gevolgd hebt: *hier* strijden, *daar* regeren! Wee, (waar wij een handje van hebben) als we *hier* willen regeren! En wat meegenomen is, dat is meegenomen.

Want denk er goed om, als er breed beslag komt in de Staten-Generaal, onder de rechters, de officieren van justitie, onder de raadslieden van de kroon en de raad van staten, bij de gedeputeerde staten, de provinciale staten, de burgemeesters en wethouders, dat ook zij in hun hart buigen voor de God der goden, is dat een kostelijke zaak. Maar het zijn uitzonderingssituaties in het geheel van de kerkgeschiedenis. We zijn daar min of meer aan gewend geraakt in de laatste eeuw. Maar de jongens en meisjes moet ik hebben, want die maken hier de overgang mee van dorp naar stad. Die komen, als de voortekenen niet bedriegen, in een totaal ontkerstend leven terecht. Zij moeten, te beginnen met vandaag, een eigen stijlvol christelijk leven opbouwen.

Hoe? Door er goed rekening mee te houden dat de overheid en het volk geroepen blijven de dienst van God uit te richten en daar rekening mee te houden. We hebben buiten onze gezinnen praktisch niets mee, maar alles tegen. Dat geeft een antithetische levenshouding. Dat wil zeggen: een levenshouding in de tegenstelling en niet in de hoogmoed. Zoals de apostel zegt: 'Gij geheel anders' (Ef. 4:20). Want waar een jongen uit de wereld om lacht, daar moet een andere jongen, die hier onder het Woord komt, voor beven. En nu zegt de apostel: 'Wordt dezer wereld niet gelijkvormig' (Rom. 12:2). Dat betekent niet dat je allerlei dingen doet of wat dan ook. Maar dat betekent vooral dat je niet volgens het schema, het stramien van deze wereld leeft. Nu, dan is er een hoop wereldgelijkvormigheid onder ons! Wat is er een jacht naar diploma's. Een jacht naar examens. Een jacht naar ontspanning. Een jacht naar genot en ga zo maar door. Maar wie heeft nog in de gaten dat hij een samenhang in zich nodig heeft in Gods Waarheid? En dat dat tijd vraagt? En meditatie, overdenking, gesprek en bovenal gebed?

Gemeente, er staat hier dat wij strijders zijn. Zijn wij dat ook echt? Met een vrije en goede consciëntie, waar het bloed van Christus over gaat. Anders zitten we vastgelijmd aan de duivel en de zonde, en hij lacht ons uit. We hebben onze toevlucht te nemen tot het bloed van Christus! We moeten sterven aan de wet en leven door Christus. Dan leven wij voor de Koning, Die ons tot Zijn onderdanen maakt. Dan worden rebellen overgezet in het Koninkrijk van de Zoon Zijner liefde. Dan gaan we strijden. Strijden doe je alleen voor iets waardevols. Je vecht bijvoorbeeld voor je meisje. Je zegt: 'Ik houd van haar, wee wie aan haar komt!' Je vecht voor een goede betrekking; dat is een waardevolle zaak. Maar als je de heerlijkheid van het Godsrijk hebt gezien – of duidelijker: als je bepaald bent bij de verlorenheid van je bestaan en bij de heerlijkheid en noodzakelijkheid van Christus – dan ga je daarvoor strijden. En je gaat strijden tégen alles wat je daarvan afvoert.

Mozes zag de rijkdom van Christus en hij weigerde een zoon van Farao's dochter genoemd te worden. 'Hij is niet goed bij zijn hoofd', zeiden de buurjongens. Want je zal me daar een prinsheerlijk leven hebben zoals Mozes. Maar hij verachtte het. En Paulus heeft gezongen van een zeer lichte verdrukking, en dan moet je hem iedere keer haast doodgeslagen zien liggen. Toch spreekt hij van een zeer lichte verdrukking die voorbijgaat en die niet opweegt tegen het uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid (2 Kor. 4:17). Ja, dat moet je zien. Daar moet God je ogen voor openen. Daar mag je om bidden. Dan ga je een heleboel met de vuilnis meegeven. Dat deed Paulus ook. Alles waarop hij aanspraak maakte, deed hij weg en hij ging strijden. Want het is waar, jongens en meisjes, de apostel zegt: 'Alles is uwe' (1 Kor. 3:21). Maar God zet ons hier op een dak met vensters. Wij zijn hier bedelaars. Wij zijn geen imperialisten. Wij zijn hier strijders. Wij zijn meestal geen mensen die in een gestoelte der ere zitten. Wij zijn hier een onaanzienlijke hoop, 'een klein kuddeke' (Luk. 12:32), zegt Jezus, met machtige vijanden als de zonde en de duivel.

Gemeente, daar hoeven we heus niet mee te spotten. Ik ga hier nu niet breed op in, maar we komen er nog weleens op terug in verband met de wapenrusting uit Efeze 6. Daar wordt gesproken over een schild, een borstwapen, een helm en schoeisel, zodat je van top tot teen bewapend bent. We zitten weliswaar niet op vijandelijk terrein, want de aarde is des Heeren, maar tegelijkertijd leven we in deze wereld en daarvan is de satan de overste.

We strijden niet voor een aards rijk. Och, dat dat verstaan werd, ook door de kerk vandaag, die zich druk maakt over honderd-en-een zaken. Maar Jezus zegt: 'Martha, Martha, gij bekommert u over veel dingen, maar één ding is nodig' (Luk. 10:41). Laten we nu eens eerlijk zijn: Zijn we daar weleens bij bepaald in dat geruisvolle leven van u en van mij? Dat we het voor ons kregen! Eén ding is nodig! Dan gaan we een verbond sluiten met onze ogen, zoals Job deed, opdat ze geen ongerechtigheid aanzien. Dan gaan wij met Paulus ons lichaam bedwingen, opdat we niet anderen prediken en zelf verwerpelijk bevonden worden. Dan zijn we ook in gevecht met de duivel, die een mensenmoorder is van den beginne. De Schrift vermaant: 'Strijd de goede strijd des geloofs' (1 Tim. 6:12). En dat is mogelijk en werkelijk omdat Christus de Overwinnaar is, ook nu!

Hij doet ons *nu* reeds overwinnen, maar dan in het geloof! Ik ben zo bang dat wij vandaag de dag met de uitverkoop van al de geestelijke schatten van de voorgeslachten bezig zijn. En dat voor zover wij er niet aan meedoen, zo lauw zijn, zo koel en zo ongeïnteresseerd. Dat we niet in vuur en vlam staan wanneer het gaat om de kostelijke schatten van het Evangelie. Want het Evangelie is hier gekomen terwijl Bonifatius werd doodgeslagen. Dat hebben wij gedaan in de voorgeslachten. Maar denkt u soms dat het Evangelie op een roetsbaan blijft voortrollen door de Nederlanden, door de Hervormde Kerk en de andere kerken? Dat kunt u denken! We staan onder de uiterste dreiging! 'Indien gij u niet bekeert, Ik zal bij u komen en Ik zal uw kandelaar van zijn plaats weren' (Openb. 2:5). We moeten strijden in de gebeden. O, God laat het licht des Evangelies schijnen over mijn kinderen en kleinkinderen, over mijn nageslacht. Hier in deze gemeente en tot aan de jongste dag. En die strijd blijft voortduren tot aan onze dood. En dan is er God zij gedankt de oase van rust. Dan gaan we regeren. Daar moet u echt op letten! Dan gaan we pas regeren, als God die mens tot stof verpulverd heeft. Hij herenigt straks zijn ziel en lichaam en stelt hem voor Zich. En hij mag zeggen: 'Ik heb de goede strijd gestreden.' Ik heb het stervenden horen zeggen met lispelende lippen, terwijl ze soms nauwelijks konden praten en ik het maar net hoorde: 'Ik heb de goede strijd gestreden!'

Gemeente, dat is even een wonder als een mens dat mag zeggen! Het is niet de vraag of u *veel* strijd gehad hebt en of er veel mensen tegen u gestreden hebben. Want daar kunt u het naar gemaakt hebben! Maar Paulus zegt: 'Ik heb de *goede* strijd gestreden.' En: 'Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid' (2 Tim. 4:8). Wij worden gekroond met Christus. Onbeschrijflijk en duizelingwekkend! Gekroond met Christus! Die ouderlingen leggen hun kroon zo voor Christus neer. Maar het is een getrouw woord: 'Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij dat wij ook met Hem zullen leven' (Rom. 6:8). 'Indien wij verdragen [dat is volharden], wij zullen ook met Hem heersen' (2 Tim. 2:11). 'Die overwint', zegt Jezus, 'Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijn troon' (Openb. 3:21). Dan is alles voorbij, gelukkig maar. Dan zijn de tranen voorbij, dan is de strijd voorbij, het kruis voorbij, de zonde voorbij en dan is de ontering Gods voorbij. En dan zullen de heiligen de wereld oordelen.

Nu heb ik nog één vraag. We hebben u verklaard wat een christen is, en nu komt die vraag nog één keer terug: 'Waarom wordt *gij* een christen genaamd?' Want wij worden allemaal christenen genoemd omdat we naar de kerk gaan. Zijn wij het ook? Want er is zoveel devaluatie dat je weleens hoort: Dat is een echte christen. Dat wil dus zeggen dat er ook onechte christenen zijn. Dat is de devaluatie, de inflatie van de christennaam. Er zijn een heleboel mensen onder ons die de christennaam hebben, maar vijanden zijn van het kruis. Onderzoek uzelf! Ik mijzelf. Zoeken wij de eer van God? Gaat het ons wezenlijk alléén om Hem en om hoe wij gerechtvaardigd worden uit genade? Er staat geschreven dat velen de naam dragen, maar ze zijn dood. En als u met iemand doorspreekt over het wezen van het christen-zijn, dan kan het gebeuren dat u hoort: 'Ja, maar u moet niet denken dat ik een heiden ben.' Alsof dat beslissend is. Maar het gaat erom dat wij het leven van de christennaam leren spellen.

Er zijn ook mensen die bewogen zijn. Ze lijken op de Schriftgeleerde tot wie Jezus zei: 'Gij zijt niet ver van het Koninkrijk Gods' (Mar. 12:34). Maar ze staan er niet ín. De banden van het ongeloof houden hen vast en hun harten buigen niet. Ze komen niet tot een geestelijke vereniging. Dat is gevaarlijk. Dan staan we erbuiten. Dan zijn we zonder God, zonder Christus en zonder de Heilige Geest.

Gemeente, bedrieg uzelf niet! 'Want niet eenieder die zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet de wil Mijns Vaders' (Matth. 7:21). Er zijn mensen die een struikelblok zijn voor anderen, die anderen uit de kerk houden. Als iemand ergens aanstoot aan neemt, hoeft dat niet te betekenen dat hem aanstoot gegeven is. Maar ik zou er toch echt niet van kunnen slapen als iemand om mij uit de kerk bleef. Dan zou ik er vanavond nog heengaan en zeggen: 'Vriend, wat moet ik nu voor jou doen zodat jij weer onder het Woord komt?' Nogmaals, die aanstoot neemt, behoeft nog geen aanstoot gegeven te zijn. Maar het gaat erom dat u en ik ontdekt worden aan onszelf, dat onze geveinsdheid eraan gaat. Dat we beseffen dat we voor God staan. Er zijn ook mensen die zich deze Naam niet durven toe te eigenen. Zij denken dat hun zonden niet vergeven kunnen worden, omdat ze te groot zijn. Of ze denken dat ze de zonde tegen de Heilige Geest hebben bedreven, want de duivel kan je van alles wijsmaken. Ze kennen Jezus nog niet als Overwinnaar. Maar als je goed luistert, dan merk je dat ze Hem soms ook niet kunnen missen. Daarom zijn ze zo ongelukkig, zo doodongelukkig. Gemeente, er is maar één woord in de Schrift. Dat is: 'Voor de oprechte gaat het licht op in de duisternis' (Ps. 112:4). Er staat niet: Het licht gaat op in het licht, maar: Het licht gaat op in de duisternis!

Christus deelachtig worden door het geloof, dat is nog eens iets anders dan door het gevoel. Hoewel het gevoel er zeker bij betrokken is. De Heere Jezus had zorg voor de zwaksten. Voor hen deed Hij alles, Hij liep hen na, de armetierigste van de schare, de weggedwaalde schapen; dat moeten wij ook leren. We moeten minder over elkaar praten en méér voor elkaar bidden en elkaar vasthouden. Bovengronds en ondergronds. Wanneer het ons wezenlijk om Christus te doen is, dan laat Hij Zich vinden! Want het is *een* lichaam, *een* Geest, *een* zalving! Wat is het dan een ontzaglijk groot voorrecht om die christennaam te mogen dragen! Welgelukzalig is het volk wiens God de Heere is (Ps. 144:15), dat Hem bewondert als Profeet, Priester en Koning. Dat zich verblijdt dat Hij Zich met Zijn hele Middelaars-zijn inzet tot hun zaligheid! Wat een eer. Theodocius was keizer van Rome, maar hij werd christen. En toen heeft hij gezegd: 'Ik vind het een grotere eer om christen te zijn dan om keizer te zijn.' Wel, als dit dan zo is, 'wandelt waardiglijk der roeping met welke gij geroepen zijt' (Ef. 4:1).

*Uw heilleer wordt door mij alom verbreid;
'k Bedwing mijn tong en lippen niet;
Gij weet het, HEERE, Die alles ziet.*

Amen.